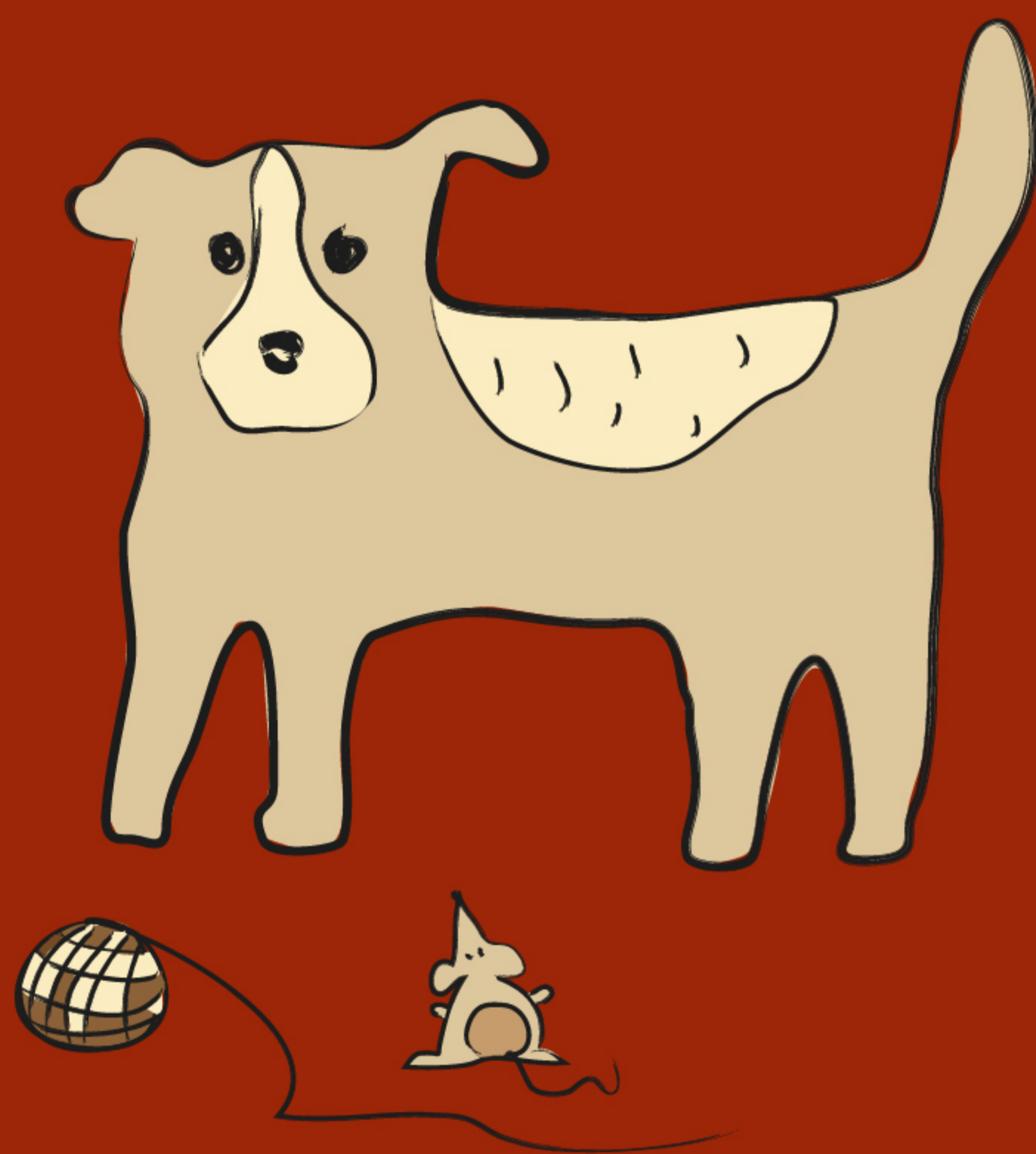

ŠPANIELSKA LOGIKA

ELLA LEČKOVÁ

Španielska

logika

Ella Lečková

Úvod

Kto ešte neotvoril knihu „Chod'te všetci do Hája!“ a dostala sa mu do ruky práve táto, tak aspoň aby sa dostal do obrazu v skratke. Po približne ôsmych rokoch života mimo Slovenska som sa po určitých okolnostiach vrátila späť na rodnú hrudu. Keďže som nemala chuť vrátiť sa do okresného mesta z ktorého som sa vystaňovala, a tak isto som nechcela ani zdieľať ulice svojho detstva, tak som sa rozhodla pre možnosť ktorá sa naskytla, a to malý kamenný dom po starej mame v osade menom Háj. Je tu pár domov a veľmi málo obyvateľov, a aj medzi tými pár som tu po jednej mladej rodinke napriek môjmu vyzretému veku „najmladšia“. A aj napriek môjmu veku, alebo vďaka nemu sa mi prvý krát v živote podarilo žiť úplne sama. Mala som spočiatku malého psa Kuba, ale ten si našiel z Hája cestu do neba, a ja som sa z Hája ako z letiska začala obzerať po nových možnostiach, pretože klud je klud a samota tiež niekedy poteší, ale napriek lazom je to tu taký malý a tak blbo postavený dom, že ak nejde po ceste pred mojou bránou denne zopár desiatok kamiónov na pílu a do sila, tak si to tu razia obrovské traktory, kombajny a iné záležitosti, ktoré makajú na okolitých poliach (neviem čo sa dnes stalo, je pondelok a ešte ani jeden kamión – výnimka potvrdzuje pravidlo), proste žiadny klud. Popri rôznych perepetiach s domom, záhradou, mačkami, rodinou a čo ja viem ešte kým som začala z nudy písať. Čo som nečakala a ani nemyslela, nakoniec z toho vznikla hore menovaná kniha na ktorej som si vycvičila aj iné zručnosti, nie len tie čo sa písania týka. Naučila ma kopu vecí, aj to, že v dnešnej preexponovanej rýchlej dobe si nájsť čitateľa nie je ľahké. Lenže nájsť samého seba je možno ešte ťažšie a písanie mi v tom celkom pomáha, dokonca ma aj baví. Picasa tiež bavilo maľovať dookola svoje priateľky, manželky, rodinu a podľa toho ako sa okolie ľudí okolo neho menilo tak sa menil aj jeho štýl. Nepotreboval chodiť niekde po inšpirácie, a ja sa tiež inšpirujem všetkým čo je okolo mňa, každou maličkosťou ktorá ma denne stretne. Maľovať asi neviem, veľmi som to teda ešte neskúšala a keďže mám v dome tonu pavúkov, ktoré sú vraj strážcami písaného slova, asi ma to premklo. A to čo

pavúky neustrážili a stihla som zo svojho života votkať do strán sa môžete dočítať v pokračovaní už spomínanej knihy ktorú držíte v ruke a má názov Španielska logika. A prečo logika? A prečo práve španielska? No ktovie...

Háj, 21.6.2016

Včera som bola bývalej susede na pohrebe. Celkom som jej vďačná, nejak som ten pohreb fakt potrebovala. Tak fyzicky. Niekedy sa všetko spojí podľa našich potrieb. Keď sa vytvára skupinka na konštelácie, niekto sa prihlási, niekto sa odhlási, iný ochorie a nakoniec nemôže dôjsť, a nahradí ho niekto kto ani netušil že na konšteláciách skončí. Vesmír to má asi presne premyslené, lebo potom sa z toho všetkého utrasie taká zostava, ktorá má presne v danej skupine v rovnakom čase byť. A tak to bolo aj včera.

Za poslednú dobu sa mi sníva, alebo aj fyzicky deje vecí, že nestíham sledovať. Príde mi to ako keby boli na mojej polici nejaké nedočítané knihy, a jednu po druhej beriem do ruky, dočítavam posledné kapitoly a ukladám do knižnice. Budú tam stále po ruke, keby som chcela do nich nazrieť, ale asi z niektorých, možno aj skoro všetkých budú stačiť ponaučenia a múdrosť, ktorá sa niekde ukladá do buniek.

A preto mi ten pohreb prišiel včera fakt vhod. Fyzicky sa pozeráť ako sa končí nejaká etapa, a pritom pociťovať vlastné kosti, ktoré sa odľahčujú od nepotrebných vecí. Farár mal kázeň ktorá ma vytočila, tak zrejme to s niečím vo mne pekne pohllo. Vraj má človek nastavenie tak na sedemdesiat rokov života, a potom to už je len trápenie, tie roky navyše. Nevieť odkiaľ to vytiahol, nikdy som bibliu a podobné veci nečítala. Ale o trápení viem svoje, a to aj pred štyridsiatkou, nemusím ani čakať na posedemdesiatkové roky. Asi by to bolo dosť zbytočné škatuľkovať, lebo beztak ako hovoria naši bývalí spoluobčania „jakí si to uděláš, takoví to máš...“ A ja si to teda tiež robím...

Pred pár dňami som sedela na teraske a hovorím si. „Čo Ty tu preboha robíš na tomto Háji?“ Ja ani netuším ako som sa sem dostala. Teda trochu tuším, a trochu aj viem... Však to nikto iný ako ja nevymyslel...

Háj, 22.6.2016

Ako sa mi občas stáva, tak som aj včera prestala písať dobre že nie v polke vety. Z ničoho nič. Asi to už nebolo treba viac rozvíjať... Ale inak sa zasa niečo dialo, ako sa len na Háji vie diať. Niekedy je tu fakt tak rušno, že to od tichých lazov má vcelku ďaleko. I keď čo sa týka ticha, tak ticho vie hlavne burina rásť. Úplne potichúčky si razí cestu medzi mojimi dokonale okopanými hriadkami, čo ruší dosť hlasno môj zrak. A moje nervy. A moju túžbu po dokonalej záhrade. Mojej prvej vlastnej záhrade.

Včera ma však okrem buriny a všakovakých iných záležitostí rušili neustále sa tvoriace verše v mojej hlave. Normálne verše... Už som mala skoro vo veršoch aj nákupný zoznam... Ja, čo básničky v podstate neznášam. Nevieť či to bolo tým vypaľovaním ohňa za tmy slnovratu, čo som si vymyslela i spravila, alebo to snád' spôsobilo stretnutie s básnikom, ale bolo to také nutkavé, že som si nakoniec musela k tomu sadnúť a písať. A tak som zasa oprášila moje atramentové pero, otvorila zošit a zapisovala.... V tieni mojej záhradnej čerešne vznikli rovno tri básne. Do polnoci som ich mala už šesť, a jednu strofu zo siedmej. Fakt nechápem kde sa to vzalo, možno to bolo homeopatické, akože podobné sa lieči podobným... kvôli tej sobotnej stretávke s tvorcom básní...

Bola som v sobotu so sestrou na hrade na koštovke vín. Pobehali sme po nádvorí všetky stánky a vyhodnotili že najlepšie víno mal aj najlepšie vyzerajúci mladík s „chlpatým výstrihom“. Ja osobne som nejaké to víno dopĺňala studenou vodou z vodovodu na záchode. V takej horúčave ako bola, sa človek nacengá raz dva. Treba vedieť piť. Aj vodu...

Niektorí už mali dosť pod čapicou, však aby nemali keď nevedeli kde je záchodová voda z vodovodu. A tak sa nálada na nádvorí uvoľňovala a uvoľňovala, až sa uvoľnila natoľko, a nás už od toľkého postávania nohy boleli, že sme využili uvoľnený malý priestor na lavičke pri jednom z mojich ex priateľov a prisadli si. Niekedy nie je od veci hodiť reč s bývalými, veľmi rýchlo zistíte či ste sa zmenili vy alebo on, ale hlavne sa utvrdíte v tom, že rozchod nemusíte zďaleka ľutovať. I keď v tomto prípade nebol z mojej strany a vtedy som ho traumaticky ľutovala dosť dlho. Zasa však platí staré dobré známe že

všetko zlé je na niečo dobré, a ja som došla k uvedomeniu že vesmír vie čo robí i keď my to v danom momente nechápeme. Nepochopiteľné je aj to, ako som mohla viac ako desať rokov počúvať od dotyčného ex o jednom jeho priateľovi básnikovi a pritom sme sa vôbec nestretli. Až teraz na tej košovke vín. Možno až teraz sme si mali čo povedať. Treba proste tomu vesmíru fakt veriť.

Takže teraz po tom stretnutí, ja, ktorá básne neznášala a nepoznala iné, iba Mor ho, Žltú ľaliu a podobné známokované veci, som včera v tieni čerešne, splnu a spomenutého slnovratu začala básniť. Bola to zábava a trýzeň spoločne, písať verše vianočné....

Malo to však pre mňa obrovskú studnicu zistenia, a to takú, že v básni je v podstate možné úplne všetko. Aj nemožné. Neviem dokedy mi to vydrží či nevydrží ale v každom prípade ich teda šesť už v tejto chvíli mám.

Básňou inak zaplníte stránku raz dva. Básnici sú teda hádam trochu leniví. Človek sa tu v próze môže roztrhať koľko slov musí vyplúť, a v takej básni trochu slov na pár riadkov a hotovo. No čo už. Každý máme na niečo vlohy a na iné nie. Možno písať malé noty do notovej osnovy tiež nie je veľa písania, ale hluku to narobí až až. Zasa na druhej strane, máloktorý „pisálek“ si zarobí na svoje živobytie len písaním. Väčšinou je to len koníček.

Napriek básňam, čo neznie veľmi poeticky bol dnes inak ťažký deň.

Môj pes Kubo sa už tretí deň drhne. Najprv som mala pocit že má snáď nejakú kosť čo niekde mačkám ukradol zapichnutú v krku. Ale nejak jedol ďalej, a to drhnutie neprestávalo. Keďže som už nespala kvôli tomu druhú noc, a on tiež, išli sme dnes k veterinárovi. Karma je zdarma ako sa hovorí. Mne, čo sa vyhýbam lekárom ako sa dá, a nemám doma okrem jedného balenia acylpirinu vôbec nič (aj ten som si kúpila po tom čo mama umrela na trombózu), mi veterinár určil pre psa diagnózu s ktorou má vraj brať lieky do konca svojho života. Tento rok bude mať chudák jedenásť rokov. A mám do neho rvať jeho posledné roky tabletky na srdce. Krutý žart. Neviem či to sťahovanie za jeho života a neustále zvykanie si na nové prostredie mu neprospelo, alebo aký iný faktor to bol. Vystresovalo to však jeho srdce do takých rozmerov, že veterinár povedal že ho má raz také veľké ako by mal mať.

Takže môj pes má teda veľké srdce. Do slova a do písmena. S menším sa však žije pohodlnejšie. A zdravšie. A hlavne bez liekov.

Pozor teda na stretnutia s básnikmi a ľuďmi i psov s „veľkým srdcom“! Aby ste náhodou nezačali písať básne, a aby vám nejaké veľké srdce neprerástlo cez spánok.

Háj, 26.6.2016

Bolí ma zub. Začalo to tak nenápadne. Najprv ma začalo bolieť hrdlo, prešlo to na zub, putovalo ďalej na ucho. Bolela ma aj celá lícna kosť. Napadlo mi okolo obeda zasa vytriahnuť čínsku medicínu. Všetko, čo ma bolelo bolo na línii hrubého čreva. Dávalo to zmysel po tom, ako som o pol noci okupovala záchod a la prehánky. Jedla som zasa po dlhej dobe mäso. Robila som pre rodinu lasagne, tak som si dala aj ja. A večer sme opekali, tak som už vyhladovená a unavená zdrúzgala do seba kus opečenej klobásy s horčicou a pripečenou cibuľou.

Včera bol dosť náročný deň. Otec so švagrom stavali nový plot. Teda vyvrtávali diery a betónovali tyče do tých dier na plot. Jedna tyč nám chýba, tak sa dokončenie asi trochu natiahne. Bolo strašne horúco. Aj som ich ľutovala, neviem či sme akurát dobrý deň na to vybrali, ale švagor chodí do práce, tak sobota je tak trochu v tomto systéme ideálna, alebo ako sa povie jediná možná.

Ja som makala v kuchyni. Mala som všetko čo som mala v pláne urobiť už tak do polovice rozpracované. Omáčku na lasagne som si pripravila deň dopredu, aby som kvôli obedu nemusela vstávať ráno o šiestej, pretože ostatní obedujú normálne, nie ako ja o pol štvrtej. Na to všetko prišli ešte skôr ako som predpokladala, takže som ešte ani naraňajkovaná nebola...

Predvčerom som zavárala ríbezle a aby som sa nenudila vymyslela som si, že urobím na pracovný deň D aj zázvorovú zmrzlinu. Zistila som však že nemám dostatočne čerstvé vajcia, tak som aj zmrzku musela presunúť na včerajšok. A tak sa to všetko presúvalo zo dňa na deň a kopilo sa mi to, až sa to nakopilo do rozmerov, že som nevedela od radosti kam skočiť. Lasagne, zmrzlina, koláč... A kým mal niekto maratón okolo stĺpikov, tak ja so sestrou sme okrem kuchyne mali ešte maratón okolo netere a synovca. Jeden aj druhý by zamestnali regiment. Neter si myslí, že keď zvolá že sa chce kúpať, tak za dve minúty bude v ešte neumytej vani na dvore voda a samozrejme zohriata na teplotu podľa jej priania. Asi je to pri malých deťoch normálne, ale ja som už v tomto vyšla z cviku. A jej brat – môj synovec ktorý ešte nechodí, ale rád by už, tak okolo neho

je behania najviac. Čarovať so sestrou nevieme, napriek tomu sme lietali celý deň ako na metle...

A keď som si už kvôli vydýchnutiu dala večer do toho všetkého jedla dve hruškovice, moje črevá povedali že už majú toho ozaj dosť. Z toho dôvodu som si posedela v noci na záchode, a dnes ma bolí zub. Zo dva krát som už na neho urobila sadistickú kúru a vypláchla ho klinčekmi namočenými v alkohole. Kto nevyškúšal tento ekrazit tak nevie. Dva, tri týždne hrst' klinčekov nechám vymočiť v domácej a potom používam ako dezinfekčný prostriedok. Alebo prípadne ako dnes na zub. Jazyk z toho strpne ako keď dávajú umŕtvovačku u zubára. Otázka je len teraz tá, a to ukážu najbližšie dni, čo bolo skôr? Zub sa prezentoval dopredu hnačkou, alebo hnačka mala za následok zub?

O týždeň mám ísť na pár týždňov do Španielska, tak ma takéto akcie veľmi netešia. Bolí ma však aj celý trapéz, tak len dúfam že je to len jeden meridián, a ešte to dám dokopy.

Aj chudák môj pes ešte stále kašle a zadýchava sa. Je z toho už vcelku unavený. Vytiahla som na jeho preliečenie všeličo možné, ale zasa ládovať do neho niečo nepretržite sa mi nechce, len tak sporadicky čo to do neho natlačím.

Na to všetko ešte v sobotu odniesli malého Tigríka, jedno z dvoch mačiatok ktoré sa pred pár týždňami okotili. A dnes keď sestra s rodinou po akcii „plot“ odišli domov tak si zobrali aj druhého kocúrika. Mačka tu celý deň mraučala, čo chúďa zháňala svoje malé. Druhá tehotná mačka sa dnes skrývala, lebo tu včera mala sestra aj psa a veľmi si „nepadli“ do oka...

Po týchto všetkých akciách teraz terasa po dňoch kedy bolo na nej ozaj veselo, lebo tam vylihovali dve dospelé mačky a naháňali sa dvaja malí kocúrikovia s ktorými sa hral aj môj pes Kubo, dnes tak trochu zívava prázdnotou. Niečo prichádza, niečo odchádza.

Po tomto kolotoči som dnes veľa vody nenamútila. Len som sa poflakovala, pospávala, motkala trochu v záhrade, prečítala si niečo z knižky ktorú čítam už „pár“ rokov, domaľovala jeden obrázok a napísala báseň.

Nejak ma tie básne zatiaľ neprešli. Cvičím sa.... Nakoniec sa mi to celkom zapáčilo. Fakt je v nich všetko možné, i logicky nemožné. Nemá hranice. Môže

sa rozplývať, schúliť, natiahnuť ruky a znovu ich zopnúť späť. Je v nej obsiahnutá zima v lete, spálená studňa... čokoľvek čo jej slová dovoľia, akú melódiu nimi vytvoria. A to po tom, ako som si budovala také tie svoje „hranice“ mi dáva znovu krídla. A nemožné možnosti. Alebo možné nemožnosti? Ktovie... Čo tým chcel vlastne básnik povedať?

Háj, 28.6.2016

Dočítala som dnes knihu *Ženy, ktoré behali s vlkami*. Bolo to dlhoročné čítanie, hádam aj päť ročné. V češtine, jazykom psychoanalytičky, občas som aj ja musela analyzovať. Ale odporúčam. Je neuveriteľné, ako sa niektoré knihy kúpia, otvorila, začnú čítať, zasa sa zavrú, odložia, znovu vytiahnu, zasa sa niečo prečíta, potom zapadá prachom pri posteli, zasa si nájde cestu do knižnice... Pomedzi to som sa dva krát presťahovala, takže menila aj miesto. A dookola. Dnes konečne môžem vytiahnuť záložku, nemám ju už kam založiť. Aspoň v tejto knihe nie. Po mojej duševnej túre s touto knihou mám nejakú nostalgiu. Ani som ju nedala hneď do knižnice, našla si miesto na stole. Možno tam chvíľu pobudne, kým zasa pôjde na „odpočinok“. Tentokrát bez tej záložky. Tá si nájde novú knihu.

A tak sa aj dnes cítim, ako pri ukončení nejakej životnej kapitoly. Znovu. A môžem z nej utrieť prach a odložiť ju. Došlo mi, že už vôbec neviem čo bolo na začiatku tej knihy. Ale načo. Nedá sa žiť zo včerajška. Bunky hádam nasali čo mali, precítené bolo čo bolo potreba, i keď si už slová nepamätajú.

Včera som bola v Lučenci po kufor. Bolo horúco ako v pekle, meteorológom zasa ich predpoveď dažďa nevyšla. Keďže mi môj cestovný kufor zlikvidovala letecká spoločnosť pri mojom poslednom lete, a ja som tentokrát nemala chuť kupovať ďalší, bola som si požičať. Už som toľko zlikvidovaných kufrov vyhodila, ale teraz nejak neprišiel na mňa žiaden impulz nejaký nový si znovu zaobstarať.

Naposledy na letisku som videla krásny. Taký krásny ako celý pár, čakajúci predom mnou v rade na checking. Bol to sympatický starší manželský pár a mali nádherné kufre kombinované z kože a tvídu. Bolo na nich vidieť že kde čo zažili, nie len kufre ale aj manželia. Boli nádherní na komplet. Neviem či tou celou atmosférou ale zatúžila som presne po takom kufre. A tu také nie sú. Preto som si bola požičať v Lučenci jeden od sesternice. Ona tam síce nie je, ale jej ružový kufor tam bol na medzipristátí. O týždeň sa budú mať možnosť stretnúť keď pôjdem za ňou do Španielska. Inak ružové kufre nejak nemusím, a mala som ho len pol hodinu a už to začalo nie práve ružovo...

Stála som na poslednej zastávke v Lučenci s jednou mladou študentkou. V páliacom slnku sme čakali pod „prístreškom“, ktorý podľa mňa robil väčší hic

ako bolo mimo neho. Ako v skleníku. Ale dalo sa tam aspoň sedieť. A tak sme sa tam parili a päť krát za päť minút pozerali na hodinky.... Priemerom sme na hodinky teda pozreli približne dvadsať krát, lebo autobus meškal presne toľko. Keď sa už konečne blížil ku zastávke, tak všetko čo nám jeho šofér mávnutím ruky ukázal bolo, že je plný a viac ľudí neberie a nenamáhal sa ani zastať. Mal to pri svojich dverách preplnené, ale pri zadných by sa kľudne vopchalo minimálne päť ak nie viac ľudí. Keď som to videla, myslela som že vybuchnem ako debna so šampanským. Spotená, hladná a nasraná som zdrapla ružový kufor a vytrielila na stanicu. Ako nie je to za rohom. Je to z okraja mesta do centra na hlavnú stanicu pár kilometrov. Ale moja napálenosť bola ako raketový pohon, zastala som len na minútku pod jednou morušou, ktorá sa láskavo podelila so mnou o pár svojich plodov.

Neviem za koľko, lebo to som už prestala sledovať hodinky, ale určite to bol rekordný čas som celá červená ako paradajka dopálila na stanicu. Rovno som sa vybrala na miesto kde sa dá zohnať kontakt na moju v hlave pripravenú a vyšperkovanú sťažnosť. Na informácie. Slečna za okienkom to mala dosť na háku, asi je zvyknutá na také výlevy, a keďže mala svoje nervy obalené asi dvojnásobnou tukovou vrstvou ako ja, môj planúci raketový pohon a červené líca s ňou ani nehli. Dostala som iba jednu informáciu, a to takú, že adresy kam môžem poslať svoju sťažnosť sú na internete. To bolo všetko. Bože. V dnešnej dobe vás už nikto nenechá ani „vyletieť“. Kolieska ružového kufra dostali zaťažkávajúcu skúšku, a ja som si po skúške mojich nervov v rámci čakania na ďalší autobus dala kofolu a bagetu s tuniakom. Aspoň najedená, i keď stále napajedená som išla na nasledujúci spoj. Že na ňom neplatila tá karta, ktorú som si práve nabila u slečny na informáciách mi už bolo fuk, asi som vyčerpala palivo...

Zbytok svojej peny som vypustila keď som dorazila konečne na Háj. Foter tu dokončoval stĺpik čo chýbal na plot a neviem čo potreboval vypustiť on, ale zasa sa obul do mňa a začal svoju obľúbenú story s tou svojou cudzokrajnou burinou ktorú by som mala vyplieť lebo keď zakvitne a vysemení bude vraj všade... A že okolo stromov je plno buriny, a berie im vlahu a čo ja viem čo ešte. Mne veľa

nebolo treba na moju náladu, bo ja svoje kozmické palivo dokážem zapalať kozmickou rýchlosťou. A tak keď odišiel som druhý krát naštartovaná skopala skoro celú záhradu. To som už večer bola tak na mraky, že by som si bola dala aj pivo, takú som mala na neho chuť. Ale zistila som veľmi rýchlo že žiadne nemám. A tak som si naliala aspoň jeden teplý fernet. Hneď po neskorej večeri, ku ktorej ma nie a nie cudzokrajná burina v mojej záhrade pustiť...

Rozmýšľam či to nemôže byť tá moja „agresívna“ nálada aj tým mäsom čo som za posledné dni zjedla. Zhodou okolností ako mi to včera napadlo, dávali včera v mojej veľkoplošnej telke a la obrazovka k počítaču belgický seriál o mäse. Boli v ňom informácie, že priemerný Belgičan zje za svoj život 5 kráv, ak sa nemýlim 180 sliepok, 42 ošípaných a už neviem koľko moriek, zajacov, oviec. No neviem, už len tá predstava koľko zvierat to bolo ma šťastím nenapĺňa. Ako ja ozaj nie som totálny vegetarián, raz za čas si mäso dám, ale keď som videla tie zvieratá... Čo už môže dať za energiu môjmu telu nejaké zviera, ktoré ani zem pod nohami nikdy necítilo. A natriekané v kotercoch, kde žiadny pohyb nemá. Vraj choroba šílených kráv... Viem že to bolo kedysi z niečoho iného, problém bol v kostnej múčke... Ale šialenosť je to sama o sebe.

Ešteže moja záhrada už začína vydávať svoje plody. Ráno som si natrhala pár čučoriedok a jahôd, a dala som si ich na raňajky s ovsenou kašou. Nikdy som napriek odporúčaniu z čínskej medicíny na kaše nebola, ale ako mám ovocie zo záhradky, tak som si to celkom obľúbila. Z dvoma lyžicami medu. Neviem či to nepreháňam. A to by som chcela schudnúť tie štyri kilá čo som tu na kopci nabrala. To som zvedavá ako sa mi to pri plodoch z mojej záhrady podarí. Dostala som dnes výnimočne chuť na polievku, a to hráškovú. Hrášok som však zabudla nasadiť. Neviem ako sa mi to mohlo stať, ale zabudla. A tak som ráno vypýtala trochu hrášku od otcovej sestry z vedľajšieho domu. Nemala ho tam veľa tak to bolo ozaj len na postrašenie. Ale bola aspoň polievka.

Moja dcéra nemá rada zeleninovú polievku. Volá to voda so zeleninou. Ja by som si však tak rada dala takú jarnú polievku z mladej zeleniny ako sme robili s mamou kedysi. Všetko bolo vtedy čerstvé zo záhrady – mrkva, petržlen, hrášok, kaleráb, cibuľa a nové zemiaky. Jarná, veľmi chutná, i keď dosť sladká polievka.

Nemám ešte takú veľkú mrkvu, na petržlen som zabudla tiež, ani nie tak zabudla, ale podľašla rečiam že sa v tejto dobe petržlenu nedarí. Zemiaky som tiež nesadila. A kaleráb mi vyhrmel z hlavy. Z mojej záhradky veru takú polievku neurobím. Ale aspoň som sa poučila čo mi treba, a čo nie.

V mojom druhom jedle však všetko okrem dvoch zemiakov bolo z mojej záhradky. A pochutila som si. Osmažila som cibuľu s mangoldovými stopkami na oleji, hodila tam prekrojené cukinky s kvetmi, ktorým som vybrala čapíky a posolila. Keď sa to trochu osmáhlo, dala som tam nakrájané mangoldové listy, dva zemiaky, trochu masla, bylinky a muškátový oriešok. Na tanieri som to posypala tvarohom a slnečnicovými semenkami a teraz mám brucho napráskané až až. A to je už iná energia ako z takého chudáka hoviadka, čo celý život trpí aby potom skončil na tanieri. Ja sa pomedzi moje bylinky, kvetinky a zeleninky prechádzam každý deň a každý deň obdivujem zázraky ich rastu. Spolu s nimi rastiem, až budem aj ja raz na zjedenie a to sa nechám pekne hýčkať masielkom, muškátovým orieškom a inými záležitosťami pre toho kto ma bude chcieť ochutnať. Už mi asi hrabe...

Tu to však asi nebude, to by sa musel stať zázrak.... I keď, vraj sa dejú.

Dnes sa cítim ako ponorená vo vode, neviem či to mám z tej zeleniny a polievky, ale viem že takto dlho nemôžem ostať, lebo sa treba vynoriť a nadýchnuť. Tak na to všetko ako je tu „dobre“ idem sa vynoriť už o týždeň do tej Barcelony.

Včera keď som hovorila známej kam idem, tak sa ma opýtala či idem na futbal. Po tej poznámke mi došlo prečo som nikdy nechcela ísť do Barcelony. Dvaja moji bývalí boli z môjho pohľadu abnormálni fanúšikovia FC, a tak mi z môjho pohľadu s tým dosť znepríjemňovali život. Možno je to normálne, ja som však v športovej fanynkovskej rodine nevyrástla, tak ma to skôr otravovalo ako mi to niečo dalo. Organizovať si totiž život podľa zápasov futbalu ako sa zvykne hovoriť nie je práve moja šálka kávy. Tak len rozmýšľam na vyrovnanie, keď mi už tá Barcelona toľko brala, možno mi má chuť dať teraz na oplátku niečo späť. No uvidíme. A s ružovým kufrom. Možno budem mať aj ružové okuliare... Ola.

Barcelona, 13.7.2016

V slnečnom španielskom meste som už vyše týždňa. Dnes mám pocit, že mi vyletí mozog do vzduchu. Nečudujem sa bezdomovcom, že sa utiekajú k alkoholu. Ja po týždni spania „na rušnej ulici“ by som sa už tiež utiekla k hocičomu čo by mi pomohlo konečne spať.

Som u sesternici v Barcelone, časť Poblenou. Jej prenajatý byt je na prvom poschodí. Pod oknom chodník, cesta, a aby toho nebolo málo – semafor. Každú chvíľu tu brzdia a štartujú autá, autobusy, motorčky, skútre, a smetiari. Ako taký kľud je tu len medzi druhou a štvrtou hodinou v noci. Kľud myslím v tom zmysle, že tu prejde motorových dvojstopových a jedno-stopových vozidiel iba zopár, tak snáď v tieto dve hodiny spia aj Španieli.

Lenže mne dve hodiny spánku nestačia. Fakt sa cítim ako niekto kto leží na tej bielej pruhovanej čiare medzi autami. Teda pardon, tu sú jednosmerky.

Práve prebehla okolo motorka a za ňou vyštartoval autobus. A môj mozog sa dnes už po týždni tohto, pre mňa až fyzického hluku rozhodol pre extra migrénu. Moje telo je už také vyhecované, že som si v noci spomenula na asi jedenástu hodinu zo šesťnástich hodín mojich pôrodných bolestí, vtedy som si už myslela že si vlasy vytrhám. Dnes mali moje vlasy zasa skoro na mále.

Dokonca som prvý krát za mojich necelých štyridsaťtri rokov použila večer – v barcelonskom preklade o pol noci, relaxačnú hudbu zo slúchadiel môjho telefónu. Po vyše hodine, keď spánok beztak neprichádzal som to vypla. Zdalo sa mi že je to len ďalší zvuk navyše.

O pol druhej prišli zasa smetiari. Chodia sem každú chvíľu. Oproti cez cestu je šesť kontajnerov. Zelený, žltý, modrý, hnedý a dva sivé. Plasty, sklo, papier, organický odpad a zbytok. Separujú ukážkovo, nikde inde som to tak perfektne vymyslené zatiaľ nevidela. Akurát to má jeden hlučný háčik. Smetiari chodia kontajnery vysýpať pravidelne každý deň. Každú farbu zvlášť. Organizácia super, klobúk dolu. Ale mne už z toho hluku fakt mozog vybuchne.

Okrem spomínaných smetiarov, brzdiacich a štartujúcich áut tu máme ešte ráno kovový klepot. Kovovou tyčou na plechové bomby. Predavač plynových bômb takto ohlasuje svoj každodenný predaj. Každých pár krokov si chlapík

pekne poklepe po bombách aby prehlušil iný rámus a bolo ho počuť. A ja mám z toho všetkého natlakované v hlave ako v tej bombe s plynom. Som zvedavá kto použije zápalku a budem horieť.

Inak by to bolo možno pre mňa aj pekné mesto. Keby som ho dokázala vnímať. Moje vnímanie je už však také ohučané, že zaujalo postoj „ako prežiť“ miesto toho ako si to užiť.

Zajtra idem na výlet do Marseille. Myslím že kritérium hotela bude tento krát „najtichší“. Inak sa z tohto výletu vrátim ako vytýraný blbec ktorý sa chytil do pasce. Do vlastnej pasce spoznávania nových miest a krajín.

V lietadle 19.7.2016

Sedím po dvoch týždňoch „výletu“ v lietadle, na ceste „domov“. Neviem z akého dôvodu, ale necítim to úplne na domov. Cítim sa ako v takom vzduchoprázdne, na území nikoho.

Boli to vskutku vyčerpávajúce dva týždne. Fyzicky, psychicky aj duševne. Musí sa mi to v hlave všetko preskladať, a pozapadávať do svojich priechinkov, lebo momentálne ako keby moja pamäť, ak súvisí s tým mozog, tak aj ten, urobili „off“. Ešte ani to pero mi v tejto výške nechce písať (no počítač so sebou netrepem...). Pred chvíľou sme preleteli Taliansko a pomaly ponad Ljubľanu a Graz doletíme do Pešti.

Výnimočne sedím v prednej časti lietadla, a aj keď mám za sebou pekných pár letov, zatiaľ som stále sedela v zadnej či strednej časti lietadla, čiže za alebo pri krídlach. Netušila som, že zvuky v každej časti lietadla sa tak líšia. Tak som sa zľakla keď sme sa začali dvíhať že až. Nejak sa to čudne tvárilo, a hlavne čudne znelo, tak som sa aj začala obzerať či ako ozaj je toto lietadlo spôsobilé na let. Všetci sa tvárili že sa nič nedeje, tak som si vydýchla. Prvý krát za moju „leteckú“ kariéru som sa fakt bála. Inak mám lietanie rada. Ale asi ako hovorím, som off.

Nad hlavou mi tróni ružový kufor plný voňavých marseillských mydiel. Vďaka jednému chlapíkovi ktorý síce ťahal v rukách dva svoje kufre keď si to rinul za mnou v uličke, ale keďže sa ocitol za mnou, bol jediný, koho som mohla požiadať o pomoc s vyložením môjho kufra do úložného priestoru. Zlatý. Bez slova pustil svoje kufre a napol svaly aby vyložil váhu môjho napráskaného ružového kufra ktorú som vedela že nezdvihnem ani omylom. Na letenke bolo napísané, že sa dá prikúpiť väčšia batožina, ale môže mať maximálne pätnásť kilogramov. S poznámkou, že si ju musíte vedieť zdvihnúť hore. Ja som tento krát dúfala v pomoc. A našla sa. Len celý let, okrem asi hodinky čo som si zdriemla s pootvorenými ústami, rozmýšľam ako ho dám dolu. Držím si palce. Alebo niekoho poprosím. Chlapov je tu okolo dosť, len maďarsky neviem. Ešteže funguje reč tela. Po tom všetkom hluku a cudzích jazykoch ktoré som za posledné dva týždne počúvala sa mi nechce ani myslieť, nie to ešte hovoriť.

Mozog prepínal, až vypoľ. Pomaly aj slovenčinu. Veď si v tichu na Háji oddýchne a pomaly sa zregeneruje.